

Список використаних джерел

1. Вільчинська, О.М. Прогнозування показників доходів населення / О.М. Вільчинська // Світова економічна криза: причини, наслідки та перспективи подолання : матеріали Міжнар. наук.-практ. конф., 14-15 травня 2010 р. – Л., 2010 – С. 76-77.
2. Вітковська, К.В. Моніторинг диференціації рівня доходів населення на регіональному рівні // А.З. Підгорний, К.В. Вітковська. – Формування ринкових відносин в Україні. – 2013. – №9/1(148). – С. 62-65.
3. Колмаков, И.Б. Прогнозирование показателей дифференциации денежных доходов населения / Б. Колмаков // Проблемы прогнозирования. – 2006. – N 1. – С. 136-162.
4. Мороз, К.В. Розподіл грошових доходів населення України: емпіричний аналіз з використанням логнормальної функції / К.В. Мороз // Вісник харківського національного університету імені в. н. Каразіна. – Серія «Економічна», випуск 91. – 2016. – С 110-117.
5. Офіційний сайт Державної служби статистики в Україні. Розділ доходи та умови життя[Електронний ресурс] – Режим доступу: www.ukr.stat.gov.ua.

*Романенко С.В., ст. гр. ЕП-17 МЗ
Запірченко Л.Д., канд. екон. наук, доцент
Центральноукраїнський національний технічний університет
м. Кропивницький*

РОЛЬ ІННОВАЦІЙНОГО ПОТЕНЦІАЛУ У РОЗВИТКУ АГРАРНИХ ПІДПРИЄМСТВ

Успішність соціально-економічного розвитку аграрних підприємств регіону залежить від належного рівня інноваційного потенціалу в галузі. Новітні технології, освіта, інноваційний менеджмент і культура виробництва трансформуються у відповідний потенціал, зростання інноваційної активності підприємств аграрного сектору. У зв'язку з цим, дедалі більша увага приділяється підвищенню якості інтелектуальної складової як визначального напрямку формування і розвитку інноваційного потенціалу підприємств [1].

Метою дослідження є наведення поняття інноваційного потенціалу аграрної сфери та визначення проблем його розвитку.

Інноваційний потенціал підприємства розглядався як сукупність наявних у розпорядженні, а також доступних як у короткостроковому, так і довгостроковому періодах, всіх видів ресурсів (трудових, земельних, матеріальних, грошових, нематеріальних), що є необхідними та зумовлюють здатність підприємства до інноваційного розвитку. За основні складові інноваційного потенціалу сільськогосподарського підприємства виділяють наукову (інновативна, науково-технічна, науково-інформаційна), матеріально-технічну, кадрову та фінансову.

Інноваційний (науковий) потенціал формує сукупність наукових знань, інформації про результати науково-технічних робіт, винаходи, проектно-конструкторські розробки, зразки нової техніки і продукції, які генеруються науково-дослідними організаціями, підрозділами, науковцями.

Структурними ланками інноваційного потенціалу є: стратегія, розробка та здійснення єдиної інноваційної політики, кадрове забезпечення інноваційних процесів, розробка програми інноваційної діяльності, забезпечення інноваційних проектів ресурсами (у тому числі фінансовими й інформаційними), відбір та впровадження інноваційних проектів, створення інноваційної інфраструктури, моніторинг інноваційної діяльності тощо [2].

За допомогою формування та реалізації інноваційного потенціалу значно підвищується ефективність діяльності сільськогосподарського сектору, але впровадження інновацій супроводжується низкою проблем.

Це є результатом таких негативних явищ як: застарілий машинно-тракторний парк, диспаритет цін на продукцію промисловості і сільського господарства, постійне зростання цін на паливо-мастильні матеріали, недосконала кредитно-фінансова система і законодавча база, обмеженість інформаційних ресурсів, втрата висококваліфікованих працівників тощо.

На інноваційний потенціал аграрних підприємств впливають зовнішні економічні фактори, такі як: державна інноваційна політика, політика кредитних установ, конкурентні стратегії споживачів, постачальників, фінансових посередників, зміни у вподобаннях споживачів тощо. Таким чином, лише ресурсний підхід є недостатнім для визначення поняття «інноваційний потенціал» [3].

Для формування інноваційного потенціалу аграрної сфери важливими є достатність фінансування НДДКР за обсягами, і наявність інституціонального забезпечення механізмів фінансування.

Темпи впровадження науково-технічних розробок аграрними підприємствами і масштаб їх використання залишаються незадовільними. Кількість впроваджених сучасних технологій, що були розроблені науково-дослідними установами зменшується.

Однією з глибинних проблем переходу сільськогосподарських підприємств на інноваційний розвиток залишається недостатність фінансового забезпечення як аграрної науки, так і впровадження інновацій на рівні підприємств.

В умовах політичної та соціально-економічної кризи можливості державних бюджетів вкрай обмежені; банківське кредитування є дорогим та переважно короткостроковим. За цих умов фінансування інноваційного процесу мають забезпечити спеціалізовані фінансові установи (державні та недержавні спеціалізовані інноваційно-інвестиційні фонди, венчурні фонди, лізингові компанії, страхові компанії) та власні сільськогосподарські підприємства й інші підприємства АПК області шляхом спрямування частини прибутку на інноваційні наукові розробки за рахунок:

- прямого фінансування новацій за замовленням;
- придбання готових наукових розробок;
- схем співучасті в генерації новацій;
- оплати частинами придбаних новацій.

Аналіз формування та діяльності небанківських фінансових установ в Україні засвідчує, що інституціональне становлення їх відбулося, але роль у фінансуванні інноваційних проектів є мізерною.

Подолання проблем впровадження інновацій потребує розробки нових підходів і принципів формування стратегічної політики. Інноваційний розвиток аграрних підприємств доцільно розглядати як систематизовану сукупність знань, відомостей, технологічних та організаційних рішень для забезпечення стабільного розвитку сільського господарства, зміцнення економічної та технологічної безпеки галузі необхідно нарощувати інноваційний потенціал.

Список використаних джерел

1. Александрова, В. Прогнозування впливу інноваційних факторів на розвиток економіки України / В. Александрова, М. Скрипниченко, Л. Федулова // Економіка та прогнозування. – 2007. – № 2. – С. 9-26.

2. Краснокутська, Н.В. Інноваційний менеджмент / І.В. Краснокутська. – К. :КНЕУ, 2003. – С. 170-172.
3. Іванілов, О.С. Інноваційний потенціал підприємства / О.С. Іванілов, О.М. Таряник // Економіка, фінанси, право. – 2004. – № 12. – С. 5-7.

Савіна Г.А., студент
Хмурова В.В., канд. екон. наук, доцент
Київський національний торговельно-економічний університет
м. Київ

ПУБЛІЧНО-ПРИВАТНЕ ПАРТНЕРСТВО В УКРАЇНІ

Публічно-приватне партнерство є сукупністю відносин права власності, фінансово-економічних, організаційно-управлінських і правових відносин, які складаються між державою і приватним партнером у межах моделей фінансування, відносин власності і управління з приводу участі в системі узгоджених видів діяльності зі створення цінності, що утворюють множину форм публічно-приватного партнерства і є основою для обрання конкретної схеми взаємовідносин між партнерами для реалізації окремого проекту. [1, с. 99]

У переважній більшості зарубіжних країн, які мають позитивний досвід реалізації проектів на засадах ППП, однією з визначальних ознак такого партнерства є те, що зазначений механізм застосовується з метою впровадження масштабних, національних та міжнародних суспільно значущих проектів. Світовий досвід переконує, що взаємодія між державою та приватним бізнесом має найбільший ефект передусім в інфраструктурних галузях, де історично склалися передумови, потреба та можливості для такої співпраці при реалізації масштабних соціально-економічних завдань. Сьогодні існує безліч прикладів ефективної взаємодії державного і приватного секторів. Партнерська взаємодія держави і бізнесу поширена в країнах Європейського Союзу, Центральної і Латинської Америки, в Азії, Океанії, а також у Східній Європі та СНД.

Так, 30 жовтня 2010 р. набув чинності Закон України «Про державно-приватне партнерство», яким визначено організаційно-правові засади взаємодії державних партнерів із приватними та основні принципи державно-приватного партнерства. У цілому схвалення Закону є позитивним для України, яка на відміну від більшості країн світу майже не задіяла можливості великого бізнесу для забезпечення стратегічного розвитку держави на засадах встановлення партнерських відносин.

Широке залучення приватного сектора в економіку України приносить додаткові фінансові ресурси, досвід, знання, технології, тому воно важливе. Додатковою перевагою запровадження ППП в Україні є те, що потужний приватний сектор стане лобістом проведення в державі давно назрілих реформ у бюджетній, податковій, освітній та інших сферах, що забезпечить спрощення й прозорість регуляторних процедур тощо, які так необхідні сьогодні.

Певну роботу щодо інформаційно-методичної підтримки ДПП в Україні поводять громадські організації у взаємодії з органами влади та за фінансової і організаційної підтримки Агентства США з міжнародного розвитку (USAID). Зокрема, вони організовують навчально-методичні семінари, розповсюджують інформаційно-аналітичні та методичні матеріали щодо підготовки проектів ДПП. (Наприклад, 20 березня 2012 р. у Вінниці проведено семінар «Державно-приватне партнерство в Україні: стратегії фінансування державних/ муніципальних проектів», що є початком